

Τα Ιουλιανά του 1965 είναι κλειδί για τη γνώση και ερμηνεία της ελληνικής μετεμφυλιακής πολιτικής ιστορίας και όχι απλά ένα μικρό επεισόδιό της, καθώς πυροδότησαν και επηρέασαν τις πολιτικές τάσεις και εξελίξεις τόσο άμεσα όσο και μακροπρόθεσμα.

Είναι η μεγαλύτερη κοινωνική έκρηξη της ελληνικής κοινωνίας, πριν την επιβολή της χούντας και μετά τη διπλή επανάσταση του ΕΑΜ και του Δημοκρατικού Στρατού το 42-49. Είναι το σημείο κορύφωσης των ανερχόμενων κοινωνικών αγώνων που βγήκαν ξανά στο προσκήνιο από την αυγή της δεκαετίας του '60, μετά την ήττα και οργανωμένη οπισθοχώρηση του αντάρτικου και την αναμενόμενη προσωρινή οπισθοχώρηση του εργατικού κινήματος. Είναι, θα 'λεγε κανείς, το χρωστούμενο αυτής της ηττημένης διπλής εργατολαϊκής επανάστασης και των αντιθέσεων που συσσωρεύτηκαν εν τω μεταξύ και οξύνθηκαν στον ελληνικό χώρο, αλλά και μια υπόσχεση για τα μελλούμενα.

Μέσα σε λίγες ημέρες μετασηματίστηκαν συνειδήσεις εργατών, αγροτών, νεολαίας που έπαιρναν την σκυτάλη για τις επερχόμενες αναμετρήσεις στα πεδία των κοινωνικών αγώνων και της θεωρίας. Αποτέλεσαν το βασικότερο σημείο πάνω στο οποίο κρίθηκαν τότε οι πολιτικές όλων των πολιτικών δυνάμεων, τόσο της Αριστεράς όσο και των πόλων εξουσίας. Συνέβαλαν καταλυτικά στην πολιτική και ιδεολογική χρεοκοπία της μετεμφυλιακής δομής της εξουσίας. Κατέρρευσαν οι πολιτικές της τότε κοινοβουλευτικής Δεξιάς. Χρεοκόπησε η μοναρχία. Αποκαλύφθηκαν τα όρια του Δημοκρατικού Κέντρου.

Τέθηκαν ξανά βαθύτερα «γιατί» και «πώς» σε σχέση με την πολιτική του τότε παράνομου ΚΚΕ και της ΕΔΑ.

Το σύνολο των πολιτικών ή ιστορικο-επιστημονικών αστικών δυνάμεων, όταν δεν προκρίνει την αποσιώπηση, περιορίζει τα Ιουλιανά στην επιφάνεια, στις λίγο - πολύ δευτερεύουσες, προσωπικές αντιθέσεις Παλατιού - Γ. Παπανδρέου, στην «αποστασία - προδοσία» του Μητσοτάκη, στην «προβοκάτσια».

Στα Ιουλιανά, το στοιχείο της ορμητικής και άμεσης δράσης των λαϊκών μαζών που ανατρέπει τα πολιτικά δεδομένα είναι παρόν. Και μάλιστα ενώ στην περίπτωση του Πολυτεχνείου το «πεζοδρόμιο», δηλαδή η εργατική και νεολαιίστικη έκρηξη, συντελείται σε συνθήκες δικτατορίας, στην περίπτωση των Ιουλιανών εμφανίζεται σε συνθήκες αστικού κοινοβουλευτισμού έστω περιοριζόμενου. Η διαφορά αυτή είναι σημαντική και εξηγεί, ως ένα βαθμό και τη στάση του αστικού κόσμου απέναντι στα γεγονότα.

Τα Ιουλιανά δεν μπορεί παρά να αποτελούν για την Αριστερά αντικείμενο επιστημονικής διερεύνησης. Όχι μόνο σαν κορυφαίο ιστορικό γεγονός της πάλης των τάξεων που διεξάγεται στην Ελλάδα, αλλά κυρίως γιατί αποτελούν σημαντική, ελληνική, επαναστατική εμπειρία μετεμφυλιακά. Και συνακόλουθα σημαντική πρώτη ύλη για την επεξεργασία της πολιτικής της.

Στην Ελλάδα του 1965 η αφορμή ήταν πράγματι μια κοινοβουλευτική κρίση. Η κρίση αυτή προκλήθηκε όχι από μια φαινομενικά δευτερεύουσα σύγκρουση αλλά από μια κεντρική: τη θέση του στρατού στη μετεμφυλιακή δομή της εξουσίας, τον έλεγχο του από τη μοναρχία ή την κυβέρνηση και επομένως τη διατήρηση ή όχι της θέσης της ίδιας της μοναρχίας ως ισχυρού πόλου εξουσίας με διεθνείς διασυνδέσεις και ισχυρά εσωτερικά ερείσματα.

Ο στρατός ήταν και είναι ένας από τους κεντρικούς κρίκους στη διάρθρωση του πλέγματος εξουσίας, που εμπλέκεται άμεσα σε σοβαρότατα ζητήματα της εξωτερικής και εσωτερικής πολιτικής. Η τότε κυβέρνηση της Ένωσης Κέντρου με βραδύτητα και διστακτικότητα έλαβε κάποια επιμέρους μέτρα εκδημοκρατισμού του. Κεντρικές επιλογές της όμως, όπως η ανάδειξη σε Αρχηγό του ΓΕΣ του παλατιανού Ι. Γεννηματά, συνιστούσαν ντε φάκτο αναγνώριση ότι ο στρατός, ανήκε στη δικαιοδοσία της μοναρχίας.

Η κρίση ξεκινά στις 15 Ιουλίου 1965. Ο τότε βασιλιάς Κωνσταντίνος αρνείται να δεχθεί την αποπομπή του Π. Γαρουφαλιά από το υπουργείο Εθνικής Άμυνας και ταυτόχρονα την ανάληψή του ίδιου χαρτοφυλακίου από τον τότε πρωθυπουργό, τον σπουδαγμένο στη Χαϊδελβέργη όπου λοξοκοίταζε τις σοσιαλιστικές ιδέες Γεώργιο Παπανδρέου, παππού του ...Γιωργάκη.

«Εάν δεν επικρατήσουν εις υμάς σωφρονέστεραι σκέψεις, θα ευρεθώ εις την ανάγκην εκ καθήκοντος προασπίσεως της συνταγματικής τάξεως και της ομαλότητος να καταγγείλω προς τον ελληνικόν λαόν τας προθέσεις σας», έγραφε σε μια από τις τρεις επιστολές του ο Κωνσταντίνος, αρνούμενος να επικυρώσει τα διατάγματα αντικατάστασης του υπουργού Εθνικής Άμυνας Γαρουφαλιά και του στρατηγού Γεννηματά.

Οι επιστολές ήταν ενδεικτικές της πρόθεσης της μοναρχίας να ηγηθεί της ρήξης με την κυβέρνηση της Ένωσης Κέντρου.

Όταν ο Παπανδρέου υποβάλλει προφορικά την παραίτησή του, στις 15 Ιουλίου, ο Κωνσταντίνος, διορίζει πρωθυπουργό τον ποιητή, τον επονομαζόμενο «γαργάλατα», Γ. Αθανασιάδη-Νόβα. Ο Νόβας, απόσπασε 25 «αποστάτες» βουλευτές από την ίδια την ΕΚ, κυρίως την ομάδα Μητσοτάκη. Καταψηφίστηκε όμως στη Βουλή στις 5 Αυγούστου.

Στις 18 του ίδιου μήνα το παλάτι προτείνει τον υπουργό της ΕΑΜικής κυβέρνησης του βουνού και ήδη βουλευτή της Ένωσης Κέντρου, Ηλία Τσιριμώκο, ο οποίος σχηματίζει κυβέρνηση στις 20 Αυγούστου. Την ίδια μέρα, η διαμαρτυρία στους δρόμους της Αθήνας παίρνει την πιο ρηξικέλευθη μορφή της με επικεφαλής τους οικοδόμους, πρωτοπορία των οποίων ήταν οι μέχρι χθες εξόριστοι στη Μακρόνησο αντάρτες του ΕΑΜ και αγωνιστές της ΕΔΑ.

Οκτώ μέρες αργότερα, η Βουλή καταψηφίζει και τη νέα δοτή κυβέρνηση.

Στις 24 - 25 Σεπτέμβρη η τρίτη δοτή βασιλική κυβέρνηση υπό τον Στ. Στεφανόπουλο απέσπασε τελικά ψήφο εμπιστοσύνης με 152 ψήφους.

«Τα λόγια είναι το δίχως άλλο φτωχά για να αποδώσουν, σε όλη του την έκταση, ένα κλίμα δοσοληπιών, εγωιστικών υπολογισμών και παζαρεμάτων, πολιορκημένων από τη βροντή της λαϊκής οργής που πλημμύριζε τους δρόμους της Αθήνας, τους δύο εκείνους μήνες των αδίστακτων διαπραγματεύσεων που διεξάγονταν στο πολιτικό παρασκήνιο», γράφει ο Ζαν Μεϋνών. «Η απόσπασις των αναγκαίων βουλευτών από τον Γ. Παπανδρέου έγινε με εξαγορά συνειδήσεων, με υπουργοποίηση ανθρώπων, που δεν θα εγίνοντο

ποτέ, υπό άλλας συνθήκας, υπουργοί, ακόμη και με άλλα απαράδεκτα μέτρα», σημειώνει και ο Π. Κανελλόπουλος, τυπικός αρχηγός της ΕΡΕ, σε υπόμνημά του προς το βασιλιά, τον Ιανουάριο του 1966.

Τις 70 ημέρες της κρίσης, η αγωνιστική παρέμβαση των μαζών πήρε πρωτοφανείς διαστάσεις. Υιοθέτησε συνθήματα και μορφές πάλης που βρίσκονταν έξω από τα πολιτικά όρια της ΕΔΑ και της ΕΚ. Η ΕΚ και η ΕΔΑ καθιστούσαν σαφές ότι δεν θέτουν πολιτειακό ζήτημα και προέκριναν την κεντρική κοινοβουλευτική πολιτική διευθέτηση του προβλήματος.

Στις 27 Ιουλίου κηρύσσεται γενική απεργία. Οι διαδηλώσεις, οι απεργίες και η επίμονη προβολή του αιτήματος για δημοψήφισμα, όχι μόνο δε συμβάδιζαν με την κοινοβουλευτική αναμονή αλλά και συνέτειναν στην αποδέσμευση ευρύτατων τμημάτων από όλες τις δυνάμεις του πολιτικού συστήματος.

Στο διάστημα αυτό, εξ αιτίας της πολιτικής στάσης ενός ορκισμένου αστού, του Γ. Παπανδρέου, σε συνδυασμό με τη λαϊκή ενεργοποίηση, το αστικό πολιτικό σύστημα φθείρεται. Αποκαλύπτονται ο ρόλος των κρατικών μηχανισμών καταναγκασμού, ο ρόλος ελληνικών και αλλοδαπών επιχειρηματικών κύκλων απέναντι σε φιλολαϊκές πλευρές της οικονομικής πολιτικής της ΕΚ και η στάση των ΗΠΑ στο Κυπριακό.

Τα Ιουλιανά συνιστούσαν κρίση εκπροσώπησης, κρίση της μοναρχίας και κρίση όλων των πολιτικών κομμάτων.

Γιατί όμως προκάλεσε τέτοιες αντιδράσεις μια μετριοπαθής αστική πολιτική, που βασικός της στόχος ήταν όχι η ανατροπή αλλά οι μεταρρυθμίσεις στην οργάνωση της εξουσίας; Ας σκύψουμε στην υλική βάση αυτής της περιόδου.

Στην απόλυτη εξαθλίωση που σημειώθηκε κατά τη διάρκεια της κατοχής (μόνο από πείνα 260.000 νεκροί) προστίθενται η δραστική μείωση της παραγωγής κατά τον εμφύλιο, η καταστροφή μεγάλων περιοχών της υπαίθρου με τις αναγκαστικές μετακινήσεις των ορεινών πληθυσμών (σχεδόν 1.000.000 άτομα) για να αποκοπεί το ανταρτικό από τις λαϊκές του προσβάσεις. Μαζί με αυτά, πρέπει να πάρει κανείς υπόψη του τις περιοδικές, μικρές, οικονομικές κρίσεις της Ελλάδας (1951-52, 1961-62), τον ορατό αλλά περιορισμένο χαρακτήρα της καπιταλιστικής επέκτασης μέχρι τις αρχές του '60, την εσωτερική μετανάστευση και συρροή εκατοντάδων χιλιάδων μαζών στις πόλεις και βασικά στην Αθήνα που έχει ως αποτέλεσμα να πλατύνει ακόμη περισσότερο η φτωχολογία στην περιφέρεια της, την ανυπαρξία οποιασδήποτε υποδομής ή κράτους Πρόνοιας, τις συνθήκες κατοικίας κλπ, λόγω της προσωρινής ήττας των κυριαρχούμενων τάξεων.

Στην περίοδο 1951-1958, ο αριθμός των επίσημα καταγεγραμμένων απόρων κυμαινόταν μεταξύ 2.000.000 και 3.700.000 ατόμων, δηλαδή 25-40% του πληθυσμού. (Μπαμπανάσης 1981, σελ. 134).

Όσον αφορά την κατοικία οι συνθήκες ήταν κυριολεκτικά άθλιες και αθλιότερες για την ύπαιθρο: «Οι συνθήκες κατοικίας της είναι ελεεινές, οι περισσότερες οικογένειες ζουν μέσα στο ίδιο δωμάτιο». (Επανάσταση και αντεπανάσταση στην Ελλάδα, Φαράντος, Walter, Rondholz, 1974. σελ. 18). Το 1961, στο σύνολο της χώρας μόνο το 53,2% των κατοικιών, δηλαδή οι μισές, είχαν ηλεκτρικό ρεύμα. Στις πόλεις το 35% περίπου διέθετε τρεχούμενο νερό, μόνο το 34,6% είχε αποχωρητήριο με αποχέτευση και το 65% περίπου δεν είχε λουτρό. Το μέσο πραγματικό εργατικό ημερομίσθιο είναι μέχρι και το 1956 μικρότερο από το προπολεμικό (1938). Περίπου το 14% των απασχολούμενων στο μη αγροτικό τομέα δούλευαν πάνω από 50 ώρες την εβδομάδα. (Φράγκος Δ, Ο οικονομικά ενεργός πληθυσμός της Ελλάδας. Εξελίξεις και προοπτικές, 1980, σελ. 146). Το ποσοστό αναλφαβητισμού ανέρχεται σε 42,3% το 1961. Σχεδόν το 25% του ικανού για εργασία πληθυσμού είναι άνεργο στα βιομηχανικά, αστικά κέντρα ή υποαπασχολούμενο στην ύπαιθρο. Η ανεργία και η υποαπασχόληση είναι οι βασικοί λόγοι, που θα οδηγήσουν μεγάλο τμήμα του πληθυσμού στη μετανάστευση. Υπολογίζεται ότι στην εικοσαετία 1950-1970, 650.000 άτομα («καθαρή μετανάστευση»), κατά βάση προλεταριοποιημένοι αγρότες και εργάτες εγκατέλειψαν τη χώρα (Πουλοπούλου Ε. Προβλήματα μετανάστευσης, 1968, σελ. 59). Αν συνυπολογίσουμε και τους προσωρινούς

(1,2 εκατ.) μετανάστες, τότε συνολικά η μετακίνηση αυτή, των ελλήνων προλετάριων αφορά περίπου 2 εκατ. ανθρώπους, το 20% της ελληνικής κοινωνίας.

Στην ύπαιθρο, «όπως προκύπτει από τα στοιχεία που δόθηκαν στην Βουλή το 1962, περίπου το 50% των αγροτικών νοικοκυριών είχαν έσοδα μικρότερα από τα έξοδα καλλιέργειας και μόλις το 35% πραγματοποιούσαν εισοδήματα ίσα με τις δαπάνες συντήρησης τους. Σύμφωνα με τα υπάρχοντα στοιχεία, για το διάστημα 1960 - 1965, περίπου 10.000 μικρά αγροτικά νοικοκυριά διαλύονταν το χρόνο και οι κάτοχοι τους έφευγαν για τις πόλεις ή το εξωτερικό... Το αγροτικό εξακολουθούσε να παραμένει το πιο οξύ εσωτερικό κοινωνικό πρόβλημα του τόπου». (Ψυρούκης, 1983).

Από τις αρχές της δεκαετίας του '60 ο ελληνικός καπιταλισμός μπαίνει στη φάση της ραγδαίας ανάπτυξης του. Οι ρυθμοί της καπιταλιστικής συσσώρευσης που σημειώνονται είναι από τους υψηλότερους στον κόσμο.

Όμως, παρά τα περί του αντιθέτου λεγόμενα και σήμερα, η καπιταλιστική ανάπτυξη και η εξαθλίωση όχι μόνο δεν είναι αντίθετα μεταξύ τους αλλά όχι σπάνια το δεύτερο είναι προϋπόθεση του πρώτου. Η ύπαρξη ενός μεγάλου εφεδρικού στρατού σε στάσιμη ή ρευστή μορφή που ζει σε άθλιες συνθήκες είναι ευνοϊκός όρος για αξιοποίηση από το κεφάλαιο.

Παρά το γεγονός λοιπόν, ότι η καπιταλιστική συσσώρευση έχει ενισχυθεί στη δεκαετία του '60, η φτώχεια και η εξαθλίωση μεγάλων τμημάτων του πληθυσμού, όχι μόνο της υπαίθρου αλλά και των πόλεων, εξακολουθούν να διατηρούνται. «Οι αριθμοί ευημερούν και οι άνθρωποι δυστυχούν» ήταν το σύνθημα του ο Γ. Παπανδρέου

Ιουλιανά 1965 - Ιουλιανά 2015: Τότε το παλάτι, σήμερα οι Βρυξέλλες

Ο Γ. Παπανδρέου επιχείρησε τότε έναν καθυστερημένο αστικό εκσυγχρονισμό του αντικομμουνιστικού κράτους των εθνοκροφόνων που προέκυψε από την ήττα της αντίστασης και στελεχώθηκε κατά κανόνα από τους συνεργάτες των γερμανών κατακτητών και βρετανών επικυρίαρχων. Επαγγέλλεται στοιχεία ενός κράτους πρόνοιας με συνακόλουθες αναπροσαρμογές στην παιδεία, υγεία, πρόνοια και ασφάλιση που συνοδεύεται από μια ήπια αναδιανεμητική πολιτική. Αυτός ο καθυστερημένος αστικός εκσυγχρονισμός συμπίπτει όμως με μια απότομη άνοδο της Αριστεράς και του κινήματος. Πρέπει επομένως να συντριβεί από τις αστικές δυνάμεις λόγω του αβέβαιου της έκβασης του.

Σαφής οίωτος αυτής της ανοδικής πορείας και των μελλούμενων ήταν οι εκλογές του 1958. Μια δεκαετία μετά τη συγκροτημένη οπισθοχώρηση των ηττημένων, η ΕΔΑ αναδεικνύεται αξιωματική αντιπολίτευση και ο μετανάστης μενσεβίκος βουλευτής στη βουλή της επαναστατημένης Γεωργίας το 1918, ο Γιάννης Πασαλίδης, ήταν ο πρόεδρος της.

Μια από τις σημαντικότερες φυσιογνωμίες του ελληνικού κομμουνιστικού κινήματος, ο Σεραφείμ Μάξιμος (1899 - 1962) αμέσως μετά τις εκλογές στέλνει ένα γράμμα στην ηγεσία που μέλλει να αποδειχθεί προφητικό: «Οι αποστάσεις που χωρίζουν σήμερα στην Ελλάδα τα καθημερινά πολιτικά αιτήματα από το αίτημα της εξουσίας ...είναι τόσο μεγάλες ώστε μπορεί να δημιουργηθεί σύγχυση και μεγάλη μάλισα. Οι μάζες του έθνους στέκονται πολύ πέρα από ό,τι το επίσημο κράτος προστάζει και από ό,τι η νομιμότητα παρέχει ως κάτι το δυνατό. Το αίτημα της εξουσίας πάει σε δεύτερη μοίρα από την πλευρά των άμεσων επιδιώξεων και έρχονται πρώτα τα αιτήματα της συνταγματικής νομιμότητας, της αμερικανοκρατίας και της γερμανοκρατίας... Όμως επειδή οι συσχετισμοί των δυνάμεων ταξικά παρμένοι δίνουν άλλες δυνατότητες, μπορεί η ίδια αυτή πολιτική για τη συνταγματική νομιμότητα να φέρει στο προσκήνιο δυνάμεις τέτοιας σύνθεσης και τέτοιας ανομοιογένειας ώστε να μας φέρει και πάλι μπροστά στην εξουσία».

Τα Ιουλιανά δεν είναι, όπως συχνά υποστηρίζεται, απλά μια «πολιτική κρίση», ή κάτι ομιχλώδες ανάμεσα

στην προβοκάτσια και στην «πολιτική ανωμαλία».

Στην πραγματικότητα στην Ελλάδα των Ιουλιανών του 1965 είχε διαμορφωθεί επαναστατική κατάσταση καθώς, πρώτο, η κυρίαρχη τάξη αδυνατούσε, για 70 ημέρες, να κυβερνά όπως πριν, να διατηρεί σε αναλλοίωτη μορφή την κυριαρχία της. Η κρίση της πολιτικής της δημιουργεί ρωγμή απ' όπου εισχωρεί η δυσαρέσκεια και ο αναβρασμός των «κάτω». Δεύτερο, η ανέχεια των καταπιεζομένων τάξεων παραμένει επιδεινούμενη και μεγαλύτερη από τη συνηθισμένη και, τρίτο, οι εργατολαϊκές δυνάμεις τραβιούνται σε μια ανώτερης μορφής δράση. Είναι όμως μια επαναστατική κατάσταση που όχι μόνο δεν οδήγησε στην επανάσταση αλλά το μαζικό κίνημα αναχαιτίστηκε, μπλοκαρίστηκε και τελικά οδηγήθηκε σε αντεπαναστατική διέξοδο (Δικτατορία το '67).

«Για να μειωθεί η εντύπωση, ειπώθηκαν λόγια σκληρά και επικίνδυνα. Ο λαός ονομάστηκε “όχλος” και οι έλληνες πολίτες – οι φοιτητές, οι εργάτες, οι γεωργοί, οι άνθρωποι των γραφείων, οι τραυματίες των πολέμων – ονομάστηκαν “αλήτες”. Όταν όμως ξεσηκώνονται τα τρία τέταρτα τουλάχιστον του πληθυσμού, αυτό δε λέγεται πια ούτε «λαϊκό» ούτε άλλου είδους «μέτωπο». Αυτό λέγεται: το έθνος. Γιατί αν τα τρία τέταρτα των Ελλήνων δεν είναι το έθνος, τότε ποιος είναι;» (Γ. Θεοτοκά, Εθνική κρίση . Που πάμε;, πολιτικό δοκίμιο, Σεπτέμβριος 1965)

Αυτό που δεν μπόρεσε τότε η Αριστερά να καταλάβει ή να ονομάσει, συνέλαβε σε όλη του τη διάσταση το διεισδυτικό πολιτικό κριτήριο του σπουδαίου αστού διανοούμενου Γιώργου Θεοτοκά. Τον Ιούλιο του '65 ήταν το πραξικόπημα του παλατιού και της αμερικανοκρατίας, με τους ντόπιους συνεργάτες τους, σε βάρος της κυβέρνησης της ΕΚ και του τότε πρωθυπουργού.

Τον Ιούλιο του 2015 συντελέστηκε ένα πολιτικό πραξικόπημα ενάντια σε βάρος της εκφρασμένης θέλησης του ελληνικού λαού από το σύγχρονο ευρωπαϊκό θρόνο της ΕΕ και τους παλατιανούς ενεργούς συνένοχους, το Ποτάμι, τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ. Το διάταγμα του πραξικοπήματος συνυπόγραψε και αποδέχθηκε ο έλληνας πρωθυπουργός Αλ. Τσίπρας με τα συγχαρητήρια της Μπακογιάννη. Μετά τα Ιουλιανά του 65 τίποτα δεν ήταν ίδιο. Ο καθυστερημένος αστικός εκσυγχρονισμός συντελέστηκε την περίοδο '74 - '85, (μετά το '85 σχεδιάζεται από το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ η επέλαση του Θατσερισμού - Ρηγκανισμού) αφού πριν ο ελληνικός λαός πέρασε τα δεινά της μαύρης εφταετίας '67 - '74. Σε λίγα χρόνια διαλύθηκαν η Ένωση Κέντρου, η ΕΔΑ. Η μετεμφυλιακή δεξιά, η ΕΡΕ, παραχωρούσε τη θέση της στη ΝΔ. Μετά το τωρινό πραξικόπημα, Ιούλης του 2015, που σχεδιάστηκε στα ανακτοβούλια της ΕΕ και της βασιλομήτορος Λαγκάρντ, τίποτα δεν θα μείνει ίδιο.

Ήδη η κρίση και η κανιβαλική πολιτική που τη συνοδεύει αλέθουν όχι μόνο εργατικά δικαιώματα αλλά και τους πολιτικούς διαχειριστές, μέχρι τώρα το ΛΑΟΣ, τη ΔΗΜΑΡ, το ΠΑΣΟΚ.

Τώρα έρχεται η σειρά του Τσίπρα αποκαλυπτόμενος ως είναι: Λίγος, ανίκανος να εκπροσωπήσει τα λαϊκά δικαιώματα, πολύς στα λόγια και στις ευρωλάγνες ψευδαισθήσεις, αμήχανος και πελιδόνος, όπως όλη η προεδρική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ, όταν βγήκε τόσο απρόσμενα δυνατά ο λαός στο προσκήνιο.

Φυσικά «το εργατικό κίνημα που καθυστερεί, δυσκολεύει στη λήψη μέτρων αλλά δεν επιβάλλει ακόμη το δίκιο του» και η Αριστερά ανασυγκροτούνται ήδη και ενισχύονται. Έτσι δείχνουν τα ανεμολόγια και η Ιστορία -όχι η «τσούλα», η άλλη. Αυτή που γράφει «ο παλιολαός που δεν καταλάβαινε από τέτοια

Πηγή: ΠΡΙΝ